

však řízení v první stolici neúplným, protože bylo rozsudek dle § 496 c. ř. s. zrušiti.

Nejvyšší soud, vyhověv manželově stížnosti, zrušil usnesení soudu odvolacího a nařídil mu, by, nehledě k použitému důvodu zrušení, odvolání po zákonu vyřídil.

D ů v o d y:

Manželství bylo rozvedeno z viny obou stran. Nemá tedy manželka nároku na přiměřené výživné podle § 1264 obč. zák. Než dvorní dekret ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. a n. propůjčuje soudu právo, uložiti výjimečně manželé poskytování slušného výživného manželce i při rozvodu z viny obou stran, mluví-li pro to všechny poměry a důvody slušnosti. Jest tedy při rozvodu z viny obou stran řešiti také otázku, přísluší-li manželce výživné čili nic. Že se žalující nedovolávala výslovně citovaného dvorního dekretu, je lhostejno, ježto zákonných předpisů dlužno užití z úřední povinnosti. Jest nepochybně, že, pokud se týče stupně a způsobu viny obou manželů, jest v první řadě přihlížeti k výsledkům sporu o rozvod a že jest dle toho posouditi, zda jest manželka hodnou toho, by jí bylo poskytováno výživné. Vina obou stran byla v tomto případě vyvozena ze skutkových zjištění a tím dán i skutkový podklad pro úsudek, zda jest větší vina manželova či manželčina. V tomto směru jest tedy jakékoli doplňování řízení vyloučeno. Než i pokud se týče výdělkových a majetkových poměrů bylo by každé další šetření zbytečno, jak to připouští samo odvolání žalující. Bylo zjištěno, že žalovaný poznal žalobkyni jako hospodyně a vstoupil s ní pak v manželský sňatek. Žalující bylo již zatím až do rozhodnutí sporu přiznáno měsíční výživné 500 K, a bylo jí uděleno právo chudých k vedení tohoto sporu. Že by nebyla výdělkem schopna, sama netvrdila, naopak poukazuje k tomu, že není při nynějším přebytku pracovních sil jí možno nalézti nějaké místo, takže při největší chuti k práci není s to, vydělati si svou výživu. Není tedy řízení ani v tomto směru neúplné.

Čís. 467.

Žalobu o splnění smlouvy tržové o knihovním tělese nelze knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 30. března 1920, R I 188/20.)

Procesní soud první stolice povolil knihovní poznámku žaloby, již se žalobce domáhal splnění tržové smlouvy o nemovitostech, žalovanému knihovně připsaných. Rekursní soud žalobcův návrh zamítl. D ů v o d y: Poznámku spornosti ve smyslu § 61 knih. zák. lze povolit pouze tomu, kdo jest knihovním vkladem poškozen na svém knihovním právu, nikoliv však tomu, jehož žalobní nárok není zapsán v knize pozemkové. Nárok, jež žalobce uplatňuje, jest nárokem ryze obligacním, a žalobce ani netvrdí v žalobě, že jest poškozen tím, že žalovaný jest knihovně zapsán jako vlastník nemovitostí. Není zde tudíž podmínek § 61 knih. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Knihovní poznámku lze povolití buď podle § 20 a) knih. zák. k vyznačení osobních poměrů, nebo dle § 20 b) a § 73 knih. zák. k založení určitých právních účinků, spojených s ní dle knihovního zákona, zákona ze dne 6. února 1869 čís. 18 ř. zák., civilního řádu soudního, exekučního řádu nebo konkursního zákona. Že nejde o žádný z případů druhé skupiny, zvláště o žádný z případů §§ 61, 69 a 70 knih. zák., je zřejmo, neboť nárok žalobní neopírá se o žádné knihovní právo; stěžovatel nedomáhá se žalobou, za jejíž knihovní poznámku žádá, věcného práva k nemovitostem, na kterých má býti žaloba poznamenána, nýbrž práva ze smlouvy trhovce, tedy práva obligačního, jež mu dle vlastního jeho tvrzení přísluší toliko proti žalovanému. Smlouva trhová jest podle §§ 1053, 380, 424 a 425 obč. zák. jen titulem pro nabytí věcného práva, totiž práva vlastnického, a tudíž také knihovního práva k nemovitostem, jichž smlouva se týče, žaloba stěžovatelova pak obsahuje toliko tvrzení, že žalobce uzavřel s žalovanou stranou smlouvu trhovou o nemovitostech, jí knihovně připsaných, nikoli však, že jest v nějakém knihovním právu zkrácen. Žaloba tato není listinou, mající moc průvodní ve smyslu § 52 knih. zák., nemůže tedy býti způsobitým základem pro povolení žádané knihovní poznámky. Nejde však ani o poznámku za účelem vyznačení osobních poměrů podle § 20 a) knih. zák., neboť toto zákonné ustanovení vztahuje se dle svého jasného znění a zvláště i vzhledem na příklady tam uvedené, toliko na osobní poměry vlastníka hypoteky nebo hypotekárního věřitele, nikoli však na poměry právní mezi nimi a osobami jinými, jako jest právní poměr ze smlouvy trhovce, uzavřené mezi vlastníkem hypoteky jako prodávajícím a osobou třetí jako kupující.

Čís. 468.

Stavební cena pozemku nepřestává býti jeho obecnou cenou tím, že o sobě nehodí se na stavbu, nýbrž jest takto upotřebitelným pouze pro majitele sousedního pozemku.

Zachování smlouvy dle § 934 obč. zák. v platnosti lze jen bezpodmínečnou nabídkou toho, čeho nedostává se na cenu obecnou.

(Rozh. ze dne 30. března 1920, Rv I 116/20.)

Žalobkyně prodala žalovanému za 3000 K pozemek, ležící v obvodu města těsně u dráhy. Žalovaný měl před tím po řadu let pozemek ten najat za 150 K ročně a používal jej za skládku nářadí. Žalující domáhá se zrušení smlouvy pro zkrácení nad polovici obecné ceny. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobě vyhověl v podstatě z těchto důvodů: Bylo zjištěno, že pozemek, o nějž jde, přiléhá k tělesu dráhy, takže část jeho leží v prvním, část v druhém požárním pásmu a že pouze asi 60 m² by mohlo býti zastavěno. Posudkem znaleckým a srovnáním s cenami okolních pozemků v době prodeje byla zjištěna obecní cena pozemku na 7075 K. Lhostejno, že toho času užíván byl pozemek jako skládka, kdyžtě mohlo jej býti použito jako stavebního místa, byť i, při nepatrné jeho výměře, pouze majitelem sousedního pozemku. Nelze však vzítí za základ